

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta Pedagogická
Katedra výtvarné kultury

Bakalářská práce
SKLENĚNÉ UMĚNÍ
Cyklus stylizovaných fotografií

Šárka Drozná

Vizuální kultura se zaměřením na vzdělávání

Vedoucí práce PhDr. Jan Mašek, Ph.D.

Plzeň 2017

Prohlášení:

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně s použitím uvedené literatury a zdrojů informací.

V Plzni, dne 12. 4. 2017

Podpis.....

Poděkování

Na tomto místě bych ráda poděkovala vedoucímu mé práce, panu PhDr. Janu Maškovi, Ph.D., za odborné vedení, věcné připomínky a vstřícnost při konzultacích a vypracování bakalářské práce.

V Plzni, dne 12. 4. 2017

Podpis.....

OBSAH

ÚVOD.....	7
1 FOTOGRAFIE.....	9
1.1 CO JE TO FOTOGRAFIE?.....	9
1.2 POČÁTKY A VÝVOJ FOTOGRAFIE	10
1.3 TECHNICKÉ MOŽNOSTI DIGITÁLNÍ FOTOGRAFIE	11
2 FOTOGRAFIE SKLA	13
2.1 PRODUKTOVÁ FOTOGRAFIE	13
2.2 SKLO JAKO PŘEDMĚT FOTOGRAFOVÁNÍ	14
2.3 FOTOGRAFIE SKLA	14
3 TVŮRČÍ FOTOGRAFIE	17
3.1 UMĚLECKÁ FOTOGRAFIE	17
3.2 ABSTRAKCE	17
3.3 MINIMALISMUS	18
3.4 STYLIZACE.....	18
4 UMĚLCI A INSPIRACE	19
4.1 FOTOGRAFIE SKLA	20
4.1.1 Jindřich Brok.....	20
4.1.2 Gabriel Urbánek	21
4.1.3 Miroslav Vojtěchovský.....	22
4.2 FOTOGRAFIE Z HLEDISKA INSPIRACE	23
4.2.1 František Drtikol.....	23
4.2.2 Eugen Wiškovský	24
4.2.3 Jan Svoboda	25
5 VLASTNÍ PRAKTICKÁ ČÁST	26
5.1 OČEKÁVÁNÍ	26
5.2 MÉ POJETÍ TVORBY	27
5.3 POPIS FOTOGRAFIÍ	27
5.3.1 fotografie – Mysl	29
5.3.2 fotografie – Boj.....	30
5.3.3 fotografie – Žena	31
5.3.4 fotografie – Eklipsa	32
5.3.5 fotografie – Dítě	33
5.3.6 fotografie – Sbližení	34
5.3.7 fotografie – Chtíč	35
5.3.8 fotografie – Pár.....	36
5.3.9 fotografie – Zrcadlení.....	37
5.3.10 fotografie – Protiklad.....	38
5.4 REFLEXE	39
5.5 SKICOVNÍ MATERIÁL	40
ZÁVĚR.....	42
RESUMÉ.....	43
SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	44
SEZNAM OBRÁZKŮ.....	45
PŘÍLOHY	1

ANOTACE

Tato práce je věnována fotografii skla a především její autorské stylizaci. Předmětem fotografií jsou vlastnoručně vyráběné skleněné objekty přivezené ze školního kurzu ve Frauenau, v Německu. Cyklus obsahuje deset fotografií ve formátu 40×60 cm. Tento cyklus je metaforicky pojmenován ve spojitosti s lidským životem, s lidskými vztahy a jejich emocemi. Fotografie jsou focené jako produkty, více se ale zaměřují na uměleckou fotografii a objevují se v nich prvky abstrakce a minimalismu. V teoretické části se věnuji fotografii jako takové, jejímu vzniku a vývoji, také popisuji produktovou fotografii, ke které se fotografie skla váže. Dále se zmiňuji o významných českých fotografech skla a dalších umělcích, kteří mě inspirovali. Ve druhé polovině teoretické práce se věnuji samotné tvorbě, popisu jednotlivých fotografií a tvůrčí reflexi.

Klíčová slova: sklo, fotografie skla, umělecká fotografie, stylizace, abstrakce, minimalismus

ANOTATION

This work is devoted to glass photography and primarily to my author's stylization. The subjects in photos are handmade glass objects brought from the school course in Frauenau, Germany. The cycle comprises ten photos in format 40×60 cm. This cycle is metaphorically named in connection with human life, human relationships and their emotions. Photos are photographed as products, but more focused on art photography and appear in them elements of abstraction and minimalism. In the theoretical part I write about photograph, its formation and development, I also describe product photography and glass photography. Then I mentioned the important Czech glass photographers and other artists who inspired me. In the second half of the theoretical work I am devoted to creation itself, a description of each photo and the creative reflection.

Key words: glass, glass photography, art photography, stylization, abstraction, minimalism

ÚVOD

Již od malička, po celý můj život, mě provází vizuální citění. Od školky jsem ráda kreslila, vytvářela různé dekorace a výrobky z hlíny. Na střední škole mě výtvarná činnost pronásledovala každý den a to v různých podobách, ať už při kresbě, grafice, nebo prostorové tvorbě. V té době jsem také zcela propadla kouzlu fotografie. Dříve jsem fotila především svým tehdejším mobilním telefonem, ale když nám učitel poprvé ukázal, jak fotografie vzniká, byl to pro mě neskutečný zážitek. V ten moment jsem se rozhodla, že se chci věnovat fotografii více. Digitální kompakt jsem nikdy nevlastnila, rovnou jsem si koupila digitální zrcadlovku, se kterou jsem zkoušela všechna možná i nemožná nastavení, různé funkce a hlavně své schopnosti při jejím ovládnutí.

Při výběru tématu k bakalářské práci jsem přemýšlela tak, aby mě práce na ní bavila a aby mě něčím obohatila. Byla jsem ráda, že mám širší možnost volby a mohu zvolit bakalářskou práci praktickou. Ráda fotím a zároveň i ráda tvořím něco nového, fotografie byla tedy mou volbou číslo jedna. Když jsem uviděla v nabídce téma fotografie skla, okamžitě jsem si ho spojila se školním kurzem v německém městečku Frauenau, kde jsme si společně s dalšími studenty z naší katedry mohli vyzkoušet vlastními silami, jak takové výrobky vznikají. Byla jsem sklem a samotnou tvorbou natolik fascinována, že jsem se rozhodla použít autorské skleněné výrobky z Frauenau při tvorbě praktické části mé bakalářské práce. Mám tak možnost nasnímat unikátní fotografie neobyčejných předmětů, které mimo mě ještě nikdo jiný nefotil.

V praktické části bakalářské práce se pokusím zachytit jedinečnost skleněných výrobků pomocí své autorské stylizace fotografií. Budu se snažit využít svých znalostí z teoretické části práce a zhodnotit je. K vytvoření cyklu poslouží možnosti digitální fotografie, ke které se váže i postprodukce ve fotografickém editoru. Výstupem bude cyklus deseti fotografií v tištěné podobě ve velikosti 40×60 cm. Zároveň se také pokusím proniknout do tajů fotografie skla, vyzkouším si náročnost dané disciplíny a naučím se tak něčemu novému a díky tomu budu moct zdokonalovat své dovednosti v práci s fotoaparátem.

Teoretická část je rozdělena do několika kapitol. První kapitola se věnuje tématu obecné fotografie, jejím počátkům, vynálezu a nastiňuje několik faktů z historie. Zmíním také některé fotografické techniky a přístroje, které je dobré znát a rozeznávat. Další

kapitola se specifickěji zabývá fotografií skla a s tím spojenou i produktovou fotografií. Ve třetí kapitole píše o umělecké fotografii, o kterou se také opírám. Nebudou chybět další pojmy jako abstrakce nebo minimalismus, které jsou nedílnou součástí mé tvorby. Ve čtvrté kapitole se věnuji především známým fotografům, kteří jsou pro moji práci klíčoví a ze kterých zároveň čerpám inspiraci. Poslední kapitola zahrnuje praktickou část bakalářské práce, samotný postup tvorby, popis finálních fotografií a mé tvůrčí reflexe.

1 FOTOGRAFIE

1.1 CO JE TO FOTOGRAFIE?

„Zavřeme oči a paměť nás zrazuje, ale fotoaparátu stačí zlomeček vteřiny, aby přesně zachytil veškeré podrobnosti. Tato schopnost prostupuje každou fotografií na světě a dává zcela nový rozměr našim pohledům – můžeme si je uchovat na věky.“ (Ang, 2015, strana 9)

Fotografie je ve volném překladu kresba světla uložená na určitém médiu, v dnešní době nejčastěji na papíru nebo paměťové kartě. Světlo je nejdůležitějším prvkem celého procesu a pro vznik fotografie je klíčové. Proces fotografování spočívá v zachycení světelných paprsků na světlocitlivý snímač skrze přístroj k tomu určený. Výsledný snímek je tedy obrazem zachycující daný okamžik reality před objektivem. Stisknutím spouště otevřeme závěrku a ovlivníme tak, co se zaznamená a v jakém okamžiku. I když je fotografie zachycením reality, vždy záleží na fotografovi, jak bude konečný snímek vypadat. Je to totiž jeho subjektivní zobrazení skutečnosti, kterou nám chce interpretovat. Záleží tedy čistě na něm, co zachytí, z jakého úhlu a jakým způsobem. Tudíž nemůžeme považovat fotografii za stoprocentně pravdivou. Fotograf nám podává subjektivní vnímání své pravdy.

Skrze fotografii nám autor předává určité sdělení. Záleží na cílové skupině, pro kterou je snímek určený. Postupem času vzniklo mnoho kategorií lišících se podle toho, co obsahují a komu jsou určeny. Z počátku sloužily snímky především pro zobrazení reality a zachování vzpomínek. Dnes je používáme denně, slouží například k propagaci věcí či služeb v různých podobách, tištěné v katalogích, venku na billboardech nebo třeba na internetu v reklamě. Lidé využívají sociální internetové služby, proto denně vzniknou miliardy nových fotek. Proč by také ne, když je fotografie v dnešním světě tak rozšířená a každý telefon už umí fotit téměř sám. Fotografování je spíše už skoro návyk, rutina, bez které by se lidstvo již neobešlo. Cestovatelé nám pomocí fotek umožňují poznat místa, kam bychom se za náš život asi jen těžko sami podívali. A co třeba taková makro fotografie? Dnešní technika a především optika objektivů dokáže zachytit takové detaily, které pouhým okem nevidíme.

1.2 POČÁTKY A VÝVOJ FOTOGRAFIE

Vynález fotografie je v porovnání s ostatními druhy umění relativně mladý. Malbu známe již od pravěku, již tehdy si naši předchůdci osvojili mnoho nových dovedností a začali je rozvíjet. Postupně prošla různými proměnami, přístupy a podobami až do dnešní podoby a stále se jí snažíme nějakým způsobem rozvíjet. To samé můžeme říci i o hudbě či literatuře, jež jsou pro nás také velmi důležité jak z hlediska kulturního, tak i historického.

Již v dřívější historii se můžeme setkat s náznaky práce se světlem a se základními principy, na kterých se později fotografie zakládala. Dokonce se někteří lidé pokoušeli o jistý způsob zachycení reality, nikdy to však nevyšlo. Jeden z těchto přístupů byl camera obscura, ten využíval díru v tmavé komoře, srze kterou procházelo světlo a vytvářelo na druhé stěně stejný obraz, jen vzhůru nohama. Později se z velké komory stala malá krabice. Tu používali malíři pro své skici. Koncem 18. století se začala používat průsvitná plátna, u kterých z jedné strany seděla portrétovaná osoba, a z druhé se obkresloval vržený stín, který na plátno dopadal, a tak mohla rychle vzniknout velmi přesná silueta. Výsledným portrétům se říkalo skiagramy.

Tyto kroky sice uměly zobrazovat realitu, ale jejich nevýhodou byla pomíjivost. Otázkou bylo, jak obraz zafixovat. V tu chvíli přišla na řadu chemie, zkoušely se různé sloučeniny, až Nicéphore Niépce vyzkoušel živici (ta se běžně používala v litografii). Živice na světle ztvrdla a měkká, zakrytá místa se pak lehce odstranila levandulovým olejem. Spojil svůj objev s camerou obscurou a vznikla z toho heliografie. Nejstarší heliografický tisk od Niépceho je Chlapec vedoucí koně z roku 1825. Za první dochovanou fotografii považujeme Pohled z okna taktéž od Niépceho z roku 1826.

O pár let později přišel Louis-Jacques-Mandé Daguerre s dalším principem. Společně s Niépceem zkoumal nové způsoby zachycení fotografie, ale až po jeho smrti se mu podařilo vymyslet nový způsob zachycení skutečnosti. Pojmenoval ho po sobě – Daguerrotyp. Nejstarší dochovaná fotografie tohoto typu je snímek zátiší z roku 1837. Tento typ fotografování začal být velmi populární a brzy se rozšířil po celém světě. Velkou nevýhodou však byla dlouhá doba expozice, tudíž bylo celkem obtížné zobrazovat objekty v pohybu. Při fotografování postav se musely používat různé pomůcky na držení hlavy a podobně, aby modelové dokázali vydržet strnule v jedné póze i několik hodin, což bylo u této metody nutné. Jak se Daguerrotyp stával známějším, bylo na něj kladeno čím dál tím

více očekávání. Doboví technici a vynálezci se snažili o jeho zrychlení a zdokonalení. Netrvalo dlouho a kvalita fotografie byla na lepší úrovni, zkracoval se čas expozice, na scénu přišly skleněné čočky a vývoj šel neustále kupředu. Fotografové se začali dostávat ve společnosti na stejně důležité místo jako dříve malíři, kteří byli tímto vynálezem postupně upozadováni.

Nesmím zapomenout na barevnou fotografii, která měla významný vliv na dalším vývoji fotografie a která také ovlivňuje mou bakalářskou práci. První představil v roce 1861 James Clerk Maxwell, kdy za použití tří barevných filtrů poskládaných přes sebe promítl snímek medaile. Použil princip aditivního míchání barev, kde za pomoci tří barev (červené, zelené a modré) překrytých přes sebe docílil odstínů, kterých chtěl.

Z destiček, na které se v historii snímek zachycoval, se postupem času staly kinofilmy, s nimiž se začalo fotografovat na konci 19. století. Vznikaly fotoaparáty, které uměly zachycovat více snímků za sebou a z negativů se pak v černé komoře vytvářely pozitivy – finální fotografie. Tím se dostáváme k fotografii tak, jak ji mnozí známe dnes.

1.3 TECHNICKÉ MOŽNOSTI DIGITÁLNÍ FOTOGRAFIE

Fotoaparát, jak již víme, je přístroj, skrze který fotograf zachycuje realitu a vytváří její obraz. Až do nedávných let se používaly především aparáty se světlocitlivým kinofilmem, na které se pomocí světelných paprsků zachycoval obraz. Technika jde však stále dopředu a s vývojem digitálního světa není ani fotografie pozadu. Místo filmu slouží pro zachycení světla digitální snímač, jehož velikost se odvíjí od typu fotoaparátu.

Každý fotoaparát má v první řadě tělo, kde je tmavá komora a v ní ukrytý snímač zachycující realitu. U digitálních přístrojů je se snímačem spojena paměťová karta, na niž se ukládají veškeré pořízené snímky. Dále objektiv, skrze který proniká určité množství světla po určitý čas. Je to taková brána ke snímači. Objektivy existují různé a pro všelijaké použití. Každý ovlivní výslednou fotografii jinak a používá se pro jiné účely. Dělí se především na širokoúhlé objektivy, vhodné například pro focení krajiny, na teleobjektivy především na focení různých sportů nebo divokých zvířat, ale i portrétů lidí a také makro objektivy zvládající fotit nesmírně malé předměty. Také je dělíme z hlediska pevného nebo proměnného ohniska, to znamená, zda můžeme fotografii přiblížit či nikoli.

Zásadní je i příslušenství, v mé bakalářské práci jsem hojně využívala

především externí blesky klíčové pro focení skla a produktů obecně. K dispozici jsem měla dva školní softboxy a dvě přídavná malá světla s vyměnitelnými barevnými filtry. Softbox je příslušenství na externí studiové blesky, umístěné přes světlo blesku, kde má za úkol změkčit dopadající světlo na předmět přes difuzní látku tak, aby dopadalo souměrně rozptýlené a netvořilo ostré stíny. Na rozdíl od například studiových deštníků, kde má deštník za úkol rovnoměrně rozprostřít světlo kruhovitým způsobem. Blesky jsem měla připojené k fotoaparátu pomocí bezdrátového odpalovače, který je spouštěl.

Digitální fotografie vyniká oproti klasické analogové především možností si prohlédnout všechny snímky ihned po jejich pořízení. Zkracuje se tedy čas fotografování a očekávání na výsledek. Má možnost si snímek zkontrolovat pokaždé po jeho zhotovení a případně může upravit nastavení tak, aby druhý pokus vyšel lépe. Další velkou výhodou digitální fotografie je paměťová karta, na kterou lze uložit daleko víc fotografií než na kinofilm a můžou se kdykoli mazat nebo přesouvat na jiné zařízení, většinou na počítač. S vývojem fotografie se zároveň vyvíjí různá příslušenství, především objektivy, a jelikož využívají elektrinu ze samotného fotoaparátu, mají více funkcí jako například stabilizaci obrazu nebo hojně využívané automatické zaostřování.

V dnešní době je samozřejmostí následná postprodukce vzniklé fotografie v počítači. Existuje nespočet editorů na úpravu fotografie, dělí se podle náročnosti uživatele a hlavně podle placené nebo neplacené verze. Nejznámější editory z lepších řad jsou například Zoner Photo Studio, Corel Photo Paint a můj oblíbený Adobe Photoshop. Ve Photoshopu můžeme upravovat jak soubory JPG tak i soubory typu RAW přes pomocnou aplikaci Camera Raw. Soubory typu RAW, takzvané digitální negativy, jsou obsáhlejší a umožňují zpracování veškerých dat fotografie až po přenosu do počítače. Já jsem se na ně naučila fotit již před nějakým časem. Na paměťovou kartu se ukládají surové informace o fotce a dávají tak větší možnosti při její následné úpravě. Dokážeme pozměnit i věci, které se nastavují ještě před focením, jako například vyvážení bílé nebo korekci expozice, aniž bychom zničili kvalitu fotografie. Výsledek je pak mnohdy lepší a kvalitnější.

2 FOTOGRAFIE SKLA

2.1 PRODUKTOVÁ FOTOGRAFIE

Jak už sám název vypovídá, jedná se o fotografii produktu. Produktová fotografie je tedy reálné zachycení neživého předmětu věrně tak, aby co nejlépe odpovídalo jeho vzhledu a vlastnostem. Tento typ fotografií se používá především v reklamě pro propagaci, s čímž je také spojená reklamní fotografie. Ta má ale na rozdíl od té produktové diváka více zaujmout a působit více na emoce. Můžeme říci, že každá fotografie může být reklamní, ale jen některé z nich mohou být produktové. Ta spíše slouží k názorné ukázce toho, jak produkt vypadá.

Setkáváme se s ní především v tištěných nebo elektronických letácích, katalozích, na internetu, na obalech výrobků na plakátech, prostě všude, kde je reklama a kde může fotografie oslovit potenciální zákazníky.

Produktové fotografie se fotí ve studiu, kde má fotograf k dispozici potřebné pomůcky. Nejčastěji se používá nekonečné pozadí bílé barvy, které je oblíbené i díky jeho snadnému odstranění, takže se fotka samotného produktu lehce může vložit, kam editor chce. Další výhodou pozadí je, že se od něj odráží světlo, takže prosvětlí i spodní část předmětu. Ve studiu se často používají stoly s nekonečným pozadím, jejichž deska je bílá a lehce difuzní, takže lze předmět nasvítit i zespodu a tak zmírnit vržené stíny. Místo stolů s nekonečným pozadím se také využívají světelné stany, eliminují se tak veškeré nežádoucí odlesky a může se tímto způsobem fotit hned několik věcí najednou. Jelikož se produkty fotí tak, aby byly co nejlepší, je pak následná postprodukce jednodušší nebo úplně vynechána, což šetří spoustu času (při nižších nárocích na kvalitu).

Aby byla produktová fotografie kvalitní, je třeba dodržovat několik pravidel. Zásadní je dostatečné difuzní svícení, produkt by měl být dostatečně prokreslený, aby se neztrácela jeho textura apod. Světlo se může měnit tak, aby zlepšovalo atraktivitu produktu, v tom případě se může odstoupit od pravidel a fotograf využije své kreativní cítění.

Při práci se světly jsou většinou dva základní problémy – stíny a odlesky. Stíny odstraníme použitím dostatečného svícení na předmět, ale odlesky naopak přibudou. Často jdou odstranit pouhým posunutím světla jiným směrem k produktu nebo použitím jiných

typů svícení, například softboxů nebo podobných difuzních látek. Jiné je to však u kovů a dalších lesklých objektů, v konkrétně v této práci můžeme hovořit i o skle. V takovém případě se využívá světelný stan, díky kterému lze docílit rovnoměrně dopadajícího světla. Ne vždy je však odlesk nežádoucí, například u šperků se tímto způsobem navozuje pocit luxusu.

U produktové fotografie se očekává perfektní čitelnost předmětu, a tudíž je velmi důležité dobře nastavit hloubku ostroty. To znamená, že se clona musí hodně zavřít, aby byl produkt zaostřený v zadní části stejně jako v přední.

2.2 SKLO JAKO PŘEDMĚT FOTOGRAFOVÁNÍ

Sklo je neživý předmět, je to pevný, stálý, ale přitom velmi křehký materiál. Tato kombinace z něj tvoří zajímavý objekt. Vyrábí se převážně z křemičitého písku s příměsí různých dalších materiálů, které dávají sklu různé požadované vlastnosti. Pro výrobu jsou zapotřebí velmi vysoké teploty a následné několikahodinové zpětné chlazení. Sklo je transparentní materiál, což znamená, že propouští světlo a my tak vidíme skrze něj. Není ovšem neviditelné, na sklu se odráží světelné paprsky a objekty v jeho okolí. Při pohledu na něj ho rozeznáváme i podle jeho obrysu, který se proměňuje podle vlivu pozadí.

Právě jeho obrys hraje ve fotografii důležitou roli. Při fotografování skla se klade velký důraz na samotný tvar, fotí se ve studiu za pomoci studiových blesků se softboxy. Nasvěcuje se především tak, aby se eliminovaly nežádoucí odlesky a odrazy a aby se zvýraznil tvar a objem skleněného předmětu.

2.3 FOTOGRAFIE SKLA

Fotografování skla je známé pro svou náročnost. I já se k tomuto výroku hlásím, když už vím, co od něj očekávat. Pro pořízení dobré fotografie je zapotřebí si nejdříve přečíst potřebné informace nebo najít člověka, kdo nám vše vysvětlí. Já jsem se s focením skla již jednou setkala a myslela jsem si, že základ vím. Opak byl ale pravdou a já jsem usoudila, že bez řádné přípravy se neobejdu. Pro focení skla je zapotřebí znát několik pravidel, kterými se musí řídit každý fotograf, jestliže chce mít dobré výsledky.

Nejdůležitější roli hraje použití studiových světel a dalšího potřebného materiálu a také jejich správné rozmístění k fotografovanému předmětu. Toho lze dosáhnout pouze

neustálým posouváním, směřováním a rozmisťováním světel. Fotograf tedy musí očekávat, že zkusí mnoho různých variant, než dojde k té jedné požadované. Později však nabude zkušenostmi a bude se moci více věnovat kreativitě než řemeslu.

Sklo je dobré fotit v ateliéru, kde můžeme využít stůl s nekonečným pozadím, světelný stan, ve kterém můžeme omezit nežádoucí odrazy, různé skleněné nebo zrcadlové desky pro tvorbu lepšího pozadí. Ale především máme k dispozici studiové blesky. Já jsem měla k dispozici školní vybavení, které se skládalo ze dvou studiových blesků se softboxy, stolu s nekonečným pozadím, světelného stanu a odrazné desky. Měla jsem výhodu v tom, že jsem mohla využít blesky s nastavitelnou intenzitou dopadajícího světla a omezit tak jejich neustálému přemísťování po místnosti.

Při focení skla máme dvě základní metody, a to světlého nebo tmavého pozadí. Metoda světlého pozadí je doporučována jako lehčí princip fotografování skla. Spočívá v umístění světlého pozadí za fotografovaný předmět a jeho nasvícení tak, aby se zvýraznil jeho obrys. Tuto metodu jsem jako jedinou zkoušela již dříve jako domácí úkol. Tehdy jsem fotila doma a musela jsem tedy improvizovat, jako předmět mojí fotografie jsem zvolila malou skleničku, abych mohla použít co nejmenší pozadí. Použila jsem pauzovací papír, přes něj jsem zezadu nasvěcovala objekt přímo proti sobě. Celková fotografie působila precizně a já z ní měla velkou radost. To je jeden z příkladů nasvícení světlého pozadí. Další spočívá v neprůhlednosti desky, která se pomocí světel nasvítí zepředu rovnoměrně tak, aby ale zároveň světla nepřekážela v záběru. Pro lepší tmavé okraje doporučuji dát si tmavou desku z levé i pravé strany, aby zabránily rozptylu světla a umožnily tak tmavší obrys.

Metoda tmavého pozadí je již trochu složitější, ale o to více zajímavá. I z mé vlastní zkušenosti můžu říct, že u světlého pozadí docílíme u skla především zvýraznění linie a objemu, u tmavého vynikne hezky tvar, popřípadě struktura skla. Obrysové linie u obou metod mají za cíl co nejvíce vyniknout, tudíž jsou v kontrastu s pozadím, u světlého pozadí tmavé, u tmavého naopak světlé. Pro světlé obrysy u tmavého pozadí potřebujeme černou desku na pozadí a nějakou průsvitnou látku (já jsem si ve škole pomohla odraznou deskou, která má různé povrchy a jedním z nich je i difuzní látka). Látka musí být větší než černá deska, aby rozptylovala světlo právě okolo desky. Světlo postavíme za desku přímo naproti sobě a vyfotíme, tím nám vzniknou světlé obrysy skla a pozadí zůstane černé.

Světlé a tmavé pozadí jsou jen dva základní typy svícení, jež by měl každý fotograf znát, dále je jen na něm, jaké použije nebo jestli zkusí oba dohromady, fantazii se meze nekladou. Já jsem například ve své práci nasvěcovala světlé pozadí barevnými světly nebo prosvětlovala spodní průhlednou desku stolu.

Důležitým faktorem při fotografii skla je eliminování nechtěných nedostatků při focení. Sklo je čistý materiál, a jelikož je lesklý, je na něm vidět hodně věcí. Nechtěným faktorem je v první řadě prach, který nám normálně nevádí, ale na fotografii je patrné každé smítko. Další věc, na kterou si musí fotograf dávat pozor, jsou otisky prstů. Při focení často dochází k drobným posunům předmětu a každý dotek je viditelný. Malé odlesky světla by se vůbec neměly do hotové fotografie dostat, pokud ale ano, měly by být odstraněny během postprodukce v počítači. Ojediněle se může stát, že jsou odlesky záměrné, v tom případě by si měl autor nedostatky umět obhájit.

3 TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

3.1 UMĚLECKÁ FOTOGRAFIE

Umělecká fotografie je velmi diskutabilní pojem, každý člověk ho chápe jinak a v publikacích existuje hned několik vysvětlení. Mnohdy se zaměřuje s pojmem výtvarná fotografie. Hlavní myšlenkou většiny autorů je především umělecká hodnota obrazu, kdy je obraz tvořen především za účelem vystavení nebo prodeje. Při tvorbě fotografie tak jde o víc než jen o pouhé realistické zobrazení, fotograf do svého díla dává i nějakou myšlenku a tou mu právě přidává uměleckou hodnotu. Ve škole jsme se vždy učili, že umělecké dílo existuje za předpokladu, že ho někdo za umělecké dílo prohlásí, a fotografie není výjimkou. I já jsem se snažila při tvorbě své bakalářské práce přidat snímkům uměleckou hodnotu a posunout je svou myšlenkou na vyšší úroveň než jen ukázkou obyčejné reality.

3.2 ABSTRAKCE

Abstraktní umění je poměrně nové, shledáváme ho ve více uměleckých směrech 20. století. První byl abstraktní expresionismus, který se začal rozvíjet v USA a navazoval tak na kubismus. Společnost v té době toužila po svobodnějším zobrazování a chtěla odvrhnout staré formy. Jeho hlavní myšlenkou bylo nefigurativní a nekonkrétní zobrazování tak, aby mohl umělec vyjádřit své city. Oprošťuje se od reality a nutí diváka přemýšlet. Umělci zjednodušují skutečnost na jednoduché geometrické tvary nebo dokonce na barevné skvrny, až vůbec nejde rozeznat, co je na obraze zobrazeno. Abstraktní umění vyjadřujeme především pomocí barvy, linie, tvaru nebo například struktury, čehož využívám ve své práci i já. Bývá velmi subjektivní, s hlubším významem. S tím bývají spojení i odpůrci tohoto směru, kteří tvrdí, že něco takového nemůže být považováno za umění a odmítají připustit hloubku díla. Možná by jen stačilo chvíli nemyslet racionálně a nechat prostor pro svou fantazii. Tak se na obrazy snažím nahlížet, vždyť každý obraz nám může vyprávět příběh, pokud ho necháme.

U fotografie je těžší abstrakci vytvořit, vždyť je přeci dáno, že fotografie je zachycení reality. Jde tedy především o autora a jeho tendenci takovou fotografii vytvořit. Fotograf se snaží vyzdvihnout určité prvky snímku a zbytek potlačit, nedívá se na okolí jako na celek, ale hledá zajímavé detaily, struktury nebo třeba kompozice, které může na snímku zachytit. V tu chvíli má možnost zaznamenat například nějaký detail, ale ve

výsledku ho prezentovat jako úplně něco jiného. Výsledek je subjektivní realita, do které nám fotograf umožňuje pomocí svého snímku nahlédnout.

3.3 MINIMALISMUS

Minimalismus je umělecký směr druhé poloviny 20. století a rozvíjel se v USA. Vyskytoval se především v malbě a sochařství, postupně dále v architektuře, hudbě nebo právě i ve fotografii. Hlavní myšlenkou minimalismu je odstranění zbytečných objektů z díla tak, aby se více upoutala pozornost na hlavní prvek. Když si vztáhneme minimalismus právě k fotografii, bavíme se o jednoduché kompozici, která je většinou geometrického rázu. Rušivé elementy zde nenajdeme. Čím více je fotografie obsahově jednodušší, tím spíše přitáhne diváka tak, jak autor chce. Zaměřuje se především na opakování různých struktur, na čisté linie a na geometričnost tvarů. Já jsem minimalismus ve své práci také použila. Zaměřila jsem se na minimalističtější kompozici tak, aby předmětem mé fotografie bylo jen sklo, a mohla jsem tak vyzdvihnout jeho vznešenost.

3.4 STYLIZACE

Stylizace je autorské zjednodušení kresby, ve kterém se zdůrazňují charakteristické rysy. Například u pána s velkýmnosem se nos úmyslně ještě zvětší. Vystihuje tak výrazné a zapamatovatelné prvky každého zobrazovaného předmětu. Každý umělec má svou autorskou stylizaci, čímž se odlišuje od ostatních. Ukazuje tak subjektivní pojetí dané kresby.

Obdobným způsobem lze vnímat stylizaci i ve fotografii. Je to určité zjednodušení záběru se zachycením jednodušších tvarů a předmětů, v širším spektru se opakující a ukazující tak autorův styl.

4 UMĚLCI A INSPIRACE

Před každou tvorbou musí mít člověk nápad, konkrétní myšlenku. Pro samotnou tvorbu pak hledá nějakou inspiraci v odkazech děl, které již zná. I já jsem se inspirovala u známých fotografů, pokaždé z jiného hlediska. Zároveň chci ve své práci uvést několik známých jmen, které jsou s fotografií spojeni. Zmiňuji tu přední české fotografy, kteří mají své místo v naší historii. Spojení českého skla a českých fotografů pokládám za ideální souhru dvou rozdílných skupin, jež se ale dobře doplňují.

4.1 FOTOGRAFIE SKLA

4.1.1 JINDŘICH BROK

(1912 – 1995)

Jindřich Brok, jeden z nejlepších fotografů skla u nás, se sklu věnoval již od střední školy, kdy si jako absolventskou práci vybral právě fotografii skla. Ta ho oslovila natolik, že se ji věnoval po celý svůj život. Byl žákem Jaromíra Funkeho, který ho ovlivnil. V oblasti fotografie však neměl na koho navázat, tak si vytvořil svůj vlastní styl. Nevěnoval se ale pouze sklu, jeho cyklus Terezín byl vzpomínkou na tragické události z války a koncentračního tábora, které se do jeho díla promítly. Kromě skla našel zálibení i v městských exteriérech, fascinovala ho různá zákoutí, balkony či zrovna čistě vyprané prádlo.

Jeho tvorba je velmi hravá, zároveň ale zachovává tradice české fotografie a propojuje je s moderními možnostmi optiky. Hraje si s kompozicí, zobrazuje nezvyklé motivy ve spojení se sklem. Byl velmi pečlivý, jedné fotografii věnoval dostatek času, aby byla dokonalá. Na první ukázce zobrazuje sklo, ale ne jeho pravou podobu, nýbrž jen odraz v zrcadle, které ale není obyčejné. Celkově tak tvoří předměty dynamickou kompozici s tajemným prvkem spočívající v záměrném neukázání nám celého skleněného předmětu. V druhé ukázce mě zaujala ladnost ženské postavy, která působí uvolněně a upřímně.

Obrázek 1: Skleněné ovály, Jindřich Brok. Zdroj:

<http://kybl.net/post/52126162320/jind%C5%99ich-brok-wikipedie>

Obrázek 2: Jindřich Brok. Zdroj: <http://www.artmap.cz/jindrich-brok-fotografie>

4.1.2 GABRIEL URBÁNEK

(*1948)

Již od malička vyrůstal v rodině výtvarníků a to mu dopomohlo vyniknout v uměleckém světě. Shodou okolností dostal v mládí možnost pracovat v Umělecko-průmyslovém muzeu v Praze. Fotografii skla nemá nijak vystudovanou, postupem času se učil sám. Nyní je uznávaným fotografem a udává trendy v oblasti užitých předmětů různých druhů, od skla až po kámen. Fotografii skla se věnuje již přes 40 let, a to především té analogové. Je zajímavé, že ačkoli je Urbánek vynikající fotograf, jeho ambice nejsou nijak vysoké. Fotografie je spíše jeho prací než koníčkem.

Tvoří především za účelem prezentace fotografovaného předmětu na úkor své kreativity. Kvalita fotografií je na prvním místě. Neznám snad žádného umělce, který by se dobrovolně vzdával možnosti subjektivně zasáhnout do fotografie. Na ukázkách jsou zřetelné všechny kontury, celý tvar a veškeré detaily jsou precizně nasvícené. Fotografie věrně zobrazují skutečné předměty a divákům dovolují prohlédnout si je stejně, jakoby právě byly před nimi.

Obrázek 3: Váza, Gabriel Urbánek. Zdroj:<httpswww.living.czdekorace-sklo-soliter-22>

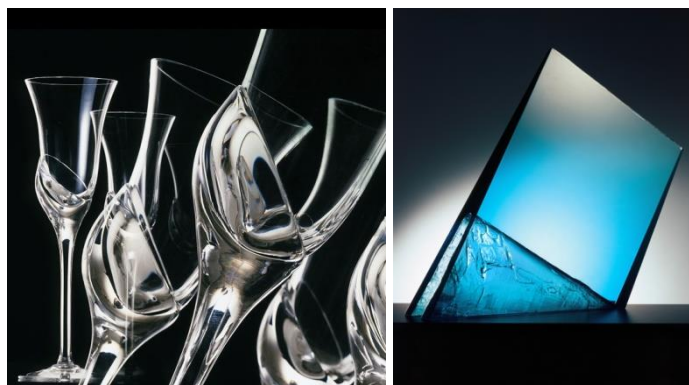
Obrázek 4: Vesmír, Gabriel Urbánek. Zdroj:<httpswww.living.czdekorace-sklo-soliter-22>

4.1.3 MIROSLAV VOJTĚCHOVSKÝ

(*1947)

Miroslav Vojtěchovský začínal s fotografií jen jako s koníčkem, ale to se změnilo zhlédnutím výstavy Jindřicha Broka. S nepřízní politického režimu se pral o možnost studovat na umělecké škole, což se mu nakonec podařilo. Během studia se začal zabývat fotografií skla a dokonce se dočkal i spolupráce se svým vzorem, Jindřichem Brokem. Na rozdíl od něj si je ale svou prací jistý a nebojí se předávat své zkušenosti dál, vyučuje hned na několika školách zároveň, nejbližší je mu však Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, kde na Fakultě umění a designu vede vlastní ateliér.

Ve vlastní tvorbě využívá studiové osvětlení a další potřebná studiová příslušenství, které mu pomáhá korigovat tok světla dopadající na fotografovaný objekt. Jeho fotky působí precizně až perfekcionista. Pohrává si s tvary skleněných předmětů a experimentuje s nimi.

Obrázek 5: Miroslav Vojtěchovský. Zdroj:<http://www.cestyskla.cz/aktivity/uplynule-udalosti/fotografovani-skla-s-miroslavem-vojtechovskym/>

Obrázek 6: Rozpouštějící se ledovec, Miroslav Vojtěchovský.

Zdroj:https://modernibyt.dumabyt.cz/rubriky/novinky/pozvanka-na-vystavu-concerto-glassico_3782.html

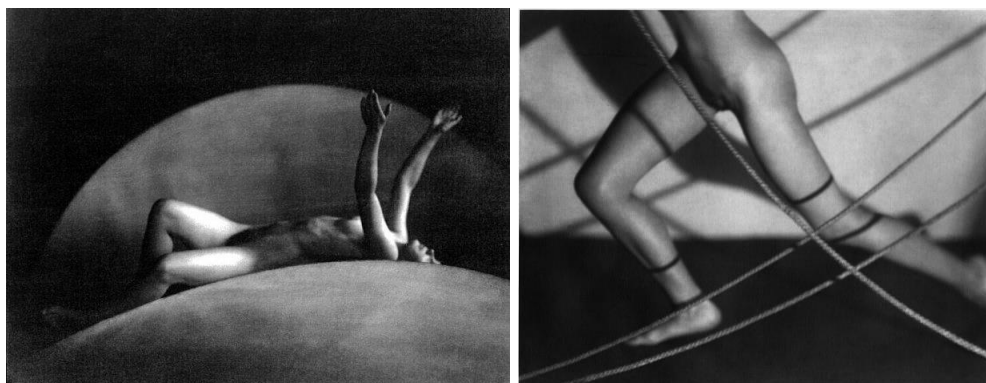
4.2 FOTOGRAFIE Z HLEDISKA INSPIRACE

4.2.1 FRANTIŠEK DRTIKOL

(1883 – 1961)

František Drtikol byl jeden z prvních významných československých fotografů, jeho jméno je známé po celém světě. K fotografii se dostal na popud svého otce a po vystudování fotografické školy v Mnichově si v roce 1910 otevřel svůj vlastní portrétní ateliér v Praze.

Jeho tvorba mě zaujala především kvůli její neobvyklosti vůči probíhající době i vůči ostatním autorům a toto jsem také chtěla promítnout do svých fotografií. Obdivuji Drtikolovo fotografie ženských těl, zakomponovaných do neobvyklých tvarů a kompozic. Využívá ženské tělo pro naladění harmonie a především to je také mou inspirací. Snažím se skleněné předměty komponovat do obrazu tak, aby působily ladně a navozovaly v divákovi pocit očarování. Dalším důležitým prvkem v Drtikolovo tvorbě, kterého jsem využila ve své práci, je ořez. Ve většině fotografií má pouze části ženského těla, upoutává tím pozornost právě na zachycenou část a nutí k zamyšlení nad důvodem, proč je tomu zrovna tak. Já ve své práci taktéž zachycuji pouze detaily, výřezy skleněných předmětů. Na fotografiích lze vidět využití dalších jednoduchých předmětů geometrického ladění, které jim dodávají dynamický ráz.

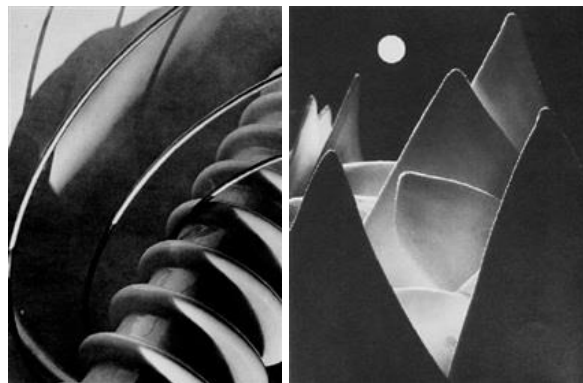
Obrázek 7: Touha, František Drtikol. Zdroj: http://opavsky.denik.cz/kultura_region/kultura-pozvanka-frantisek-drtikol28022014.html

Obrázek 8: František Drtikol. Zdroj: <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/kultura/1656469-55-let-bez-drtikola-je-pul-stoleti-bez-sediveho-kralovstvi-zenske-krasy>

4.2.2 EUGEN WIŠKOVSKÝ

(1888 – 1964)

Eugen Wiškovský mě zaujal především díky svým abstraktněji zaměřeným fotografiím, kde převládá jednoduchost a větší geometričnost dokonalých tvarů, ve kterých jsou eliminovány další rušivé prvky navíc. Inspirovala jsem se především již zmíněnou jednodušší a čistší kompozicí jednotlivých fotografií, zkoušela jsem využít alespoň v některých snímcích diagonálu, snažila jsem se zobrazit detaily skleněných předmětů s rozvahou k jejím vizuálním vlastnostem.

Obrázek 9: Izolátor, Eugen Wiškovský. Zdroj: <http://www.artnet.com/artists/eugen-wiskovsky/isolator-v51xleY4LmWeBNzAkCRP5A2>:

Obrázek 10: Měsíční krajina, Eugen Wiškovský. Zdroj: <http://www.artnet.com/artists/eugen-wiskovsky/landschaft-mit-mond-sUSoi3y9qtByEJ0IDofXkg2>

4.2.3 JAN SVOBODA

(1934 - 1990)

Jan Svoboda fotografoval poetické snímky s různými předměty ze svého okolí, které mu patřily a ke kterým měl vybudovaný určitý vztah. Jeho fotografie působí velmi minimalistickým dojmem, kde hlavní roli hraje předmět každodenního života v jednoduchém prostředí. Obrazům však dodával hlubší význam a tvořil tak „vizuální poezii“. (Mrázová, Remeš, 1989)

U Svobodových fotografií jsem chtěla poukázat právě na jednoduchou vizuální stránku, která otevírá širší možnost pro divákovo porozumění obrazu. Do koncepce díla vkládal své myšlenky a stejně jako já navázal k fotografovaným předmětům určitý vztah.

Obrázek 11: Prostor pro růžový obraz, Jan Svoboda.

Zdroj:http://www.ceskatelevize.cz/ct24/sites/default/files/styles/scale_1180/public/1650043-mg_8190.jpg?itok=TqBjGwkN

Obrázek 12: Obraz, který se nikdy nevrátí, Jan Svoboda. Zdroj:

http://www.ceskatelevize.cz/ct24/sites/default/files/styles/scale_1180/public/1650051-mg_16609.jpg?itok=XjoNAkHD

5 VLASTNÍ PRAKTICKÁ ČÁST

5.1 OČEKÁVÁNÍ

Jak je již v úvodu zmíněno, fotografii jsem si vybrala kvůli svému zálibení. Spojení se sklem jsem našla ve svých vlastnoručně vyrobených předmětech a předmětech dalších studentů naší katedry ze sklářského kurzu v německém městečku Fraenau.

Jsem ráda, že mohu fotit něco výjimečného, co nikdo jiný ještě nikdy nefotil. Dává mi to nové možnosti a nové nápady, jak pomocí fotografie mohu tyto předměty prezentovat. Mají duši, nejsou to holé, sériově vyráběné sklenice, které jsou možná ladnější a čistější, ale postrádají svůj příběh a především své kouzlo. Původně jsem chtěla fotit jen své výrobky a ukázat tam i něco navíc, pouto mezi nimi a mnou, ale byla jsem moc omezená z hlediska tvorby, takže jsem se rozhodla vypůjčit si pár dalších děl, abych se mohla zaměřit především na fotografii, jež je klíčem této bakalářské práce.

Zbýval tedy způsob, jakým sklo vyfotit, chtěla jsem poukázat na výjimečnost každého kusu a na jeho originalitu. Nechtěla jsem však pojmout fotografii jen jako řemeslnou, jasně danou produktovou fotografii, chtěla jsem zajít dál a s pomocí vybavení, které jsem měla k dispozici, s pomocí světla a různých efektů jsem chtěla dospět k jedinečným snímkům, které by byly zajímavé, lákavé a pro diváka přitažlivé.

Nejprve jsem hledala inspiraci u známých fotografů z odvětví fotografie skla, ale jen u nich jsem nezůstala, inspiraci jsem čerpala i u ostatních fotografů, a to z různých hledisek. Ty nejdůležitější pro ovlivnění mé tvorby jsem vypsala již výše v práci a u každého z nich svůj výběr odůvodňuji.

Mým hlavním cílem bylo poukázat na jedinečnost každého objektu, na jejich nedokonalosti, se kterými ale ve finále působí mnohdy lépe než bez nich. Chtěla jsem se držet minimalističtějšího pojetí a skrze svůj hledáček poukázat na jedinečnost každé fotografie. Každý divák vidí obraz jinak, a tak jsem chtěla dát možnost chápat jednotlivou fotografii jako příběh, který nějakým způsobem může do určité míry samotný divák ovlivnit.

5.2 MÉ POJETÍ TVORBY

Sklo jsem měla šanci fotit již na střední škole, kde jsme se fotografií v jedné hodině věnovali. Bylo to však okrajové téma, ve kterém jsme si řekli jen stručný základ a jako domácí úkol jsme vyfotili jednu fotku. Tehdy mi sklo přišlo zajímavé a zároveň velice těžké jako objekt mého snímku, myslela jsem si, že již znám princip focení skla, ale během mé bakalářské práce mě tohle přesvědčení přešlo. První zkoušky jsem prováděla doma a za pomoci pouhé obrazové inspirace z internetu, výsledek byl otřesný. Musela jsem si tedy sednout, přečíst si o fotografii skla pár článků a zalistovat v knížkách, abych pochopila, kde jsem udělala chyby. Bylo mi jasné, že bez ateliérového vybavení nezmůžu nic, další pokusy již byly jen ve škole hlavně za pomoci školních softboxů, stolu s nekonečným pozadím a fotografickým stanem. Práce se světly pro mě byla zajímavá, ale musela jsem se nejdříve naučit, jak fungují a co od nich mohu očekávat. Poté jsem postupně fotila sklo tak, jak jsem chtěla. Musela jsem se vždy obrnit trpělivostí ve chvíli, kdy jsem vymýšlela, jak by mohla světla dobře korespondovat s objekty. Přesvědčila jsem se o tom, že u skla, zvláště pak čirého, je nesmírně důležité postavení světel a že i na milimetrech záleží, stejně jako na úhlu pohledu.

Celkem rychle jsem přišla na to, že čistá produktová fotografie nebude nic pro mě. Přišlo mi to takové fádní, neosobní až trochu nudné. Zaměřila jsem se více na hravější tvorbu. Hledala jsem v každém předmětu něco zvláštního, co prezentuje daný kus a co přitáhne mou pozornost (popřípadě divákovu). Většinou to byly právě určité nedokonalosti, které by při klasické fotografii skla byly spíše na obtíž, já jsem se z nich naopak snažila udělat jejich přednosti. Zachycovala jsem především detaily.

5.3 POPIS FOTOGRAFIÍ

Cyklus jsem pojala jako spojení krásy a jedinečnosti. Snažila jsem se pomocí své fotografie vyprávět příběh, dát trochu života neživým objektům. Skleněné objekty jsem nasvěcovala v ateliéru, pozdější úpravy jsou jen drobné kroky pro podtržení celkové harmonie fotografie. Cyklus je rozdělen na dvě poloviny, jedna prezentuje čistotu a tvar čirého skla, jeho ladnost a jemnost. Druhá je zaměřena více na detail, na jedinečnost struktury, podtrženou vždy určitým akcentem.

Barevná kompozice je poněkud omezená, a to z důvodu navození té správné atmosféry a udržení jedné příběhové linie. Modrá je barva spolehlivosti, míru a uklidnění. Připomíná nebe a pocit nekonečnosti, na druhou stranu k tomu zelená dodává rovnováhu a společně působí velmi harmonicky. Jsou to obě barvy země, ze které všichni čerpáme energii a rodí se z ní nový život. Do toho se nám tu objevuje černá a bílá. Bílá je symbolem čistoty a nevinnosti, proto se náramně hodí ke sklu, u kterého čistotu podtrhuje. Černá naopak narušuje jemnost svou tajemností a mystikou a dodává fotografiím hloubku.

Ve fotografiích se metaforicky odráží zásadní okamžiky spojené s lidskými vztahy, s jejich city a činy, které provází poznání samotného bytí. Fotografie popisují subjektivně tak, jak je vidím já, a dávám pomocí jejich názvu směr, kterým může divák jít ve své vlastní interpretaci tohoto díla. Moje interpretace je tak jen jedna z mnoha možných. Fotografie jsou poskládané záměrně v jiném pořadí tak, aby nebyl jasně daný dějový úsek a fantazie měla širší možnosti. Vztah je sám o sobě dost komplikovaný a každý člověk si tak může fotografie poskládat i podle své dosavadní zkušenosti.

5.3.1 FOTOGRAFIE – MYSL

(studna, hlavní podstata bytí, centrum myšlenek)

První fotografie z celého cyklu je klíčová. Je jedna z prvních, co jsem vytvořila a zároveň má za úkol vázat všechny ostatní k sobě. Je na ní zobrazeno hrdlo vázy, které bylo nasvíceno dvěma světly, modrým zesponu stolu a softboxem ze strany. Hlavní motiv je záměrně umístěný ve středu kompozice a budí tak pocit monumentality a více diváka vtáhne k sobě. Světlé nasvícení v dolní části je trochu nezvyklé, avšak v tomto snímku má svůj smysl, objekt tak nepůsobí staticky, ale spíš jakoby levitoval v prostoru. Fotografie je více zaměřená na strukturu a detail, což zapadá do druhého podcyklu mé tvorby. Tato část se více přiklání k abstraktní fotografii, ve které jde především o pocity z divákova vnímání.

Jelikož je cyklus zaměřený na život a na oživení neživého skla, spatřuji v tomto snímku hlavní podstatu bytí. To, co je silně zakořeněno v každém z nás a bez čeho se jen tak neobejdeme. Centrum myšlenek, které tvoří jednolitou bytost takovou, jaká je. Vždy, když nad něčím přemýšlíme, když chceme něco udělat, když něco cítíme, vychází to vše právě z našeho nitra, kde si já osobně představuji zamotaný uzel různých provázků, který nikdy nedokáže rozvázat a asi ani dokonale pochopit. V tomto případě je místo uzlu zobrazena studánka, v níž se míchají všechny tyto problémy v podobě kapiček vody do jedné velké rokle a společně se snaží fungovat tím nejlepším možným způsobem. Dynamický střet odlišných názorů je znázorněn v prolínajících se vrstvách skla, kde mezi sebou soupeří a tak tvoří paměť, stejně jako když u stromu pohlédneme na letokruhy, i zde je zaznamenáno vše a kdykoliv se k tomu můžeme vrátit.

Obrázek 13: Mysl, autorská fotografie.

5.3.2 FOTOGRAFIE – BOJ

(moře, harmonie, vlnění, nereálnost, bouře, hádka)

Až abstraktní krajina, stále je však na snímku vyfocený objekt, v tomto případě skleněná hlava, vyfouknutá do sádrové formy a následně z vnitřku vypískovaná. Při procesu vznikla velká škála nechtěných bublinek a dalších nerovností, až z toho bylo daleko zajímavější dílo, než jsem na začátku očekávala. Je zde zachycené okolí levé očnice a lícní kosti, nos chybí, takže z tohoto úhlu by divák těžko hádal, že se jedná o hlavu. Objekt byl nasvícován softboxem a přídatným světlem, které zvýraznilo strukturu povrchu a pomohlo tak jejímu vykreslení. Mísí se zde bílá barva s černým pozadím, jakoby poukazovalo na nekonečnost prostoru za skleněným předmětem.

Dívám se na fotografii dvěma pohledy, v kontextu cyklu mi bílá hmota připomíná i placentu, ale více na mě působí jako oblaka v nitru těla zrcadlící náladu, kterou zrovna máme. Tak jako k životu patří smysl, patří k němu i nejistota, neurčitost toho, co se v člověku odehrává a jak se tělo v určitých situacích zachová. Horizontální zvlněné křivky působí ladně, ale zároveň neklidně, jako když se chystá bouře nad mořem. Vlny se začnou zvedat a lámat o sebe, jako kdyby chtěla jedna druhou porazit. Přiznám se, že občas se tak cítím uvnitř i já, když se mé pocity bouří proti sobě a já nevím, který je ten správný. Nastává panika a já musím buď použít racionální řešení, nebo se úplně poddám vlně emocí. Vznikne ve mně tedy vnitřní boj, v němž se cítím, jako kdybych já bojovala proti několika dalším mých já. Ve vtazích je velmi důležité, co člověk cítí, a podobný boj svádí denně. Říká se, že láska a nenávisť mají velmi tenkou hranici, v tom případě pak záleží jen na tom, která vlna je silnější a jestli se moře více rozbouří či uklidní a vyjde slunce. Vesměs černobílá barevnost podtrhuje tu nejistou podobu, jakou se nikdy nedozvíme.

Obrázek 14: Boj, autorská fotografie.

5.3.3 FOTOGRAFIE – ŽENA

(silueta, svůdnost, tajemství, čistota, kontrast, křehkost)

Tato fotografie byla pořízena metodou tmavého pozadí, použila jsem jen jedno světlo na vykreslení okrajů vázy. Patří do skupiny detailních záběrů, kde ale hraje hlavní roli silueta a ladnost a ne struktura. Objekt je posunutý do levého rohu a je vidět pouze část jeho pravé strany. Upoutává pozornost přibližně v jedné třetině rozložení celého snímku, což se přibližuje zlatému středu, ve kterém předměty zaujmou diváka nejvíce.

Černá barva převládá na celém obraze, záměrně zahrnuje závoj tajemnosti a přitahuje diváka k popuštění své fantazie. Bílá naopak poukazuje na čistotu a ladnost a v siluetě tvoří svůdné křivky. Tato fotka reprezentuje křehkou bytost ženského pohlaví. Silueta ženy je uznávaná již od pravěku, kdy si lidé vytvářeli různé sošky (jako například naší nejznámější Věstonickou Venuši) za účelem posvátnosti a poznání nejlepší partie pro založení rodiny a početí potomků. Žena je považována za slabší a zranitelnější bytost, má však své zbraně, kterými dokáže muže odzbrojit. Jednou z nich je právě svůdné tělo, po němž muži dychtivě touží. I když je žena většinou křehká a nevinná, dokáže být i zákeřná a manipulovat s ostatními, aniž by to kdokoli poznal, její nepředvídatelnost a tajemnost představuje černá barva, která skrývá všechna její tajemství.

Obrázek 15: Žena, autorská fotografie.

5.3.4 FOTOGRAFIE – EKLIPSA

(brána, vstup, otevření, jistota, kapsa, nový život)

Čtvrtá fotografie je pořizována pouze s jedním světlem nastaveném v takovém úhlu, aby jasně nasvěcovalo hranu skleněné vázy. Objekt je umístěn ve spodním levém rohu a sám o sobě působí celkem studeně. Barevnost je mírnější, jen kombinace černé a bílé s mírnými barevnými náznaky vystihující vlastnost skleněného předmětu. Fotografie patří do záběrů detailů zaměřených na strukturu skla.

Temná fotografie nevěští nic dobrého, nikdy nevíme, co přesně od ní očekávat. Z celého cyklu mi tato přijde nejvíce neuchopitelná. Kruhovitý tvar představuje jakousi otevřenost, propuštění do vnitřního prostoru objektu. Lze mluvit o pomyslné bráně, vstupu, o intimním prostoru každého člověka. V prostoru vstupu zde není žádná zábrana, takže se vlastně člověk otevírá něčemu novému, novým možnostem, novým výzvám, citům... Jelikož se v cyklu zaobíráme bytím, vztahy a novým životem, tato fotka je místo, kde by mohl potenciální nový život vzniknout. Otevřenost vypovídá o určité jistotě a odhodlání vpustit do svého života nové věci.

Obrázek 16: Eklipsa, autorská fotografie.

5.3.5 FOTOGRAFIE – DÍTĚ

(čistota, cit, láska, zranitelnost, očekávání, fialová, nový život)

Nedokonalost nemusí být vždy brána jako nežádoucí prvek. Zde jsem pomocí jedné z nich vytvořila hlavní motiv celé fotografie. Jak jsem již zmínila, všechny skleněné výrobky byly vytvářeny ručně a jakýkoliv prvek navíc, třeba bublinka v jinak čistém tvaru je unikátní a poukazuje tak na jedinečnost díla.

Minimalistické pojetí kompozice nutí diváka zaostřit svou pozornost právě na malinkou bublinku na povrchu vázy. Fotografie je čistá a světlá jako dítě samo. Nutí nás k představivosti, jak dítě asi vypadá, co dělá a jak se tam uvnitř má. V lásce a vztazích jsou určité kroky, které vedou zamilovaný pár společně k nějakému cíli. Historicky máme v hlavách zabudované především dva cíle, svatbu a zplnění potomka. V dnešním světě jsou však priority jiné a mladé páry upřednostňují své pohodlí a spokojenost před závazky na celý život. Někdo k takovému závazku nikdy nedospěje, někomu se přihodí nečekaně. Je však důležité se k němu umět správně postavit.

Mě, jakožto ženy, se tato fotografie dotýká více a působí na mě intenzivněji. Vyvolává ve mě sdílené štěstí a radost. Náznaky fialové barvy se nikde jinde v cyklu neopakují a to z toho důvodu, že tento jediný obraz zobrazuje začátek nového života a příchod malé bytosti na svět. Vzbuzuje však silné očekávání a zároveň zranitelnost ženy, která dítě nosí pod svými křídly. Textura v pravé části fotografie v mém podání symbolizuje jizvy od rostoucího břicha, zůstávající ženě po zbytek život jako vzpomínka na tuhle jedinečnou zkušenost.

Obrázek 17: Dítě, autorská fotografie.

5.3.6 FOTOGRAFIE – SBLÍŽENÍ

(průnik emocí, nestálost, klid, nekonečnost, barevnost, dynamiku, fyzický akt)

Druhá nejbarevnější fotografie celého cyklu zachycuje siluety skleněných objektů, ve kterých se zrcadlí zelená a modrá barva z pozadí. Patří do subcyklu siluet čirého skla. Fotografie je focena metodou světlého pozadí za přidání modrého pomocného světla svítícího na zadní bílou desku světelného stolu a zeleného světla prosvětlujícího spodní desku stolu. Je zde patrná souhra siluet dvou váz, které spolu krásně hrají.

Fotografie zobrazuje sblížení ženy (menší vázy s oblejšími tvary) a muže (vyšší váza). Cyklus obsahuje sblížení na dvou obrazech, to je však bráno spíše jako fyzické sblížování, poznávání se, proto je více dynamické a barevné. Můžeme si zde všimnout rozdílnosti mezi zobrazením ženy a muže, které je sepjaté konvenčními pravidly společnosti. Muž ve většině případů urostlý a statný mládenec, žena křehká a jemná bytost s bujarými křivkami. Spojením těchto dvou bytostí vzniká něco výjimečného a jedinečného.

V pozadí jsou použity dvě barvy, o nichž jsem se již zmiňovala, zelená jako barva země, barva růstu, mladosti, a i sblížení můžeme chápat jako takový růst, budování něčeho nového, nějakého vztahu mezi mužem a ženou. Modrá v tomto případě utváří vlnitou atmosféru, tmavší odstín této barvy na mě působí dynamičtěji a intenzivněji a má za následek větší rozpoutání emocí, vášně... Černá barva pomáhá umocňovat tvar obou váz a přidává tak na živosti. Kompozice umístěná horizontálně symbolizuje vývoj tohoto vztahu, jeho plynutí, které si zároveň nechává v zelené barvě základ.

Obrázek 18: Sblížení, autorská fotografie.

5.3.7 FOTOGRAFIE – CHTÍČ

(sebejistota, chuť, vzrušení, muž, vášně, zájem, kontakt, jiskra)

Zobrazení hrdla této vázy jsem pojala nekonvenčně, hledala jsem kompozici, která nebude nudná a pomůže mi fotografii nějakým způsobem ozvláštnit. Vázu jsem fotila ve světlém stanu za použití jednoho softboxu a druhého přidavného světla, pomáhajícího vytvořit skvělou fotografii. Kompozičně je obraz situovaný horizontálně, s využitím prohnutého hrdla tak, aby se z horizontály stala diagonála.

V cyklu se objevují křivky ženy, ale stále nebyla řeč o muži, toho prezentuje právě tento snímek. Muži jsou z mého hlediska více podobní našim předkům, stále se snaží působit ochránářsky, lovit zvěř (z pohledu vyššího příjmu a starání se o rodinu) a mít vůdčí postoj vůči ženě. Neříkám, že všichni, ale většina z mého okolí to tak má. Z toho si dovoluji vyvozovat fakt, že jsou více sebejistí a nebojí se to dát najevo. Většinou jsou právě muži v roli aktéra prvního kroku k seznámení s případnou budoucí partnerkou. Zájem o ni může být jakýkoliv, tato fotografie ale spíš vypovídá o zájmu fyzickém. Cítím z obrazu jiskru, která proběhla a sebejistý muž v rámci své touhy má potřebu ukázat svou chloubu. Černá barva v pozadí dodává fotografii tajemnost a my tak nejsme schopni stoprocentně říct, co se odehrává nebo co by se tak mohlo odehrávat.

Obrázek 19: Chtíč, autorská fotografie.

5.3.8 FOTOGRAFIE – PÁR

(psychika, čistota, láska, náklonnost, souznění, klid, harmonie, empatie)

Přejděme zase od fyzického vztahu k tomu citovému. Fotografii číslo osm jsem pojmenovala pár. Jsou zde opět siluety, které vypovídají o tvaru skla a jeho ladnosti. Pro vytvoření fotografie jsem využila opět světelný stan a prosvítala jsem zadní stranu bílým světlem, na levou stranu jsem připevnila černou látku, aby zdůraznila siluetu váz, a pravou stranu jsem prosvítala pomocným modrým světlem pro zvýraznění druhé strany objektů a dodala jim nádech klidu v podání právě modré barvy. Vázy jsou umístěny do středu obrazu, kde se v samotném vertikálním středu odehrává příjemná souhra prolínání dvou tvarů. Fotografie je velmi statická a klidná a umocňuje tak její hlavní myšlenku.

Sblížení, i takto se dá fotografie pojmenovat. Dalo by se říct, že navazuje na šestý obraz, a je tomu tak. V případě této fotografie se jedná ale spíše o zobrazení citů a stability ve vztahu. Lepší by bylo tedy říci, že se jedná o souhru dvou partnerů, o jejich souznění. Je to známka pokročilejšího vztahu, ve kterém se oba již navzájem dobře znají, vědí, co od druhého můžou čekat, ať už se to týká kladného nebo i záporného chování. Představuji si v tomto snímku své rodiče, kteří už vědí, co chtějí, co od sebe očekávají, akceptují jeden druhého a jsou s tím vším spokojeni.

Spokojenosti přispívá fotografii i barevnost, čistá a jasná bílá, jelikož již všechno ví a nemusí nic skrývat, modrá podtrhující vyrovnanost a souhru a černá již jen jako nepatrný odraz minulosti.

Obrázek 20: Pár, autorská fotografie.

5.3.9 FOTOGRAFIE – ZRCADLENÍ

(jistota, postoj, jasné linie, cíle, postoje, hodnoty, priority)

Další fotografie je laděna v podobném duchu jako předchozí, čisté vertikální linie skla doplněny o jemný nádech modré. Snímek byl pořízen ve světelném stanu se dvěma světly, zadní strana byla doplněna o černé pruhy v pozadí. Celkově se vytvořilo moc hezké zrcadlení skrz skleněnou vázu, fotografie tak obsahuje hravý prvek, který zaujme diváka. Kontrastuje zde bílá barva s černou, mají zde jasně dané hranice, které se nepřekračují.

Tak na mě obraz i působí. Skleněný objekt jakožto postava, až už žena či muž, a černý kříž za ní jakožto ucelený soubor všeho, co pokládá za své životní postoje a priority. Do souboru bych zahrнула jistotu peněžní z pohledu majetku nebo právě jistotu v partnerském životě. Tato osoba přesně ví, co od života chce. Černé linie jakožto určité cíle, kterých chce dosáhnout, priority, za kterými si jde. Jelikož jsou linie jasně vymezené, člověk si uvědomuje, kde je hranice toho, co může a co ne. Zrcadlení přes skleněnou láhev nakonec vypovídá nejen o osobním přesvědčení, ale i o činech, které se tímto přesvědčením projevují.

Takový člověk a zároveň i fotografie jsou z mého pohledu velmi vyrovnaní. Mohla bych snímek přirovnat i k vlastní vidině, k mému vzoru toho, čeho chci v životě dosáhnout. Abych znala smysl svého života, abych chápala svoji vlastní hodnotu a abych se uměla k druhým chovat tak, jak je správné.

Obrázek 21: Zrcadlení, autorská fotografie.

5.3.10 FOTOGRAFIE – PROTIKLAD

(život, souhra, konečná fáze, smíření, akceptování, jin jang, hloubka)

Poslední fotografie, focená podobně jako předešlé, ve světelném stanu za pomoci dvou světel, završuje celý cyklus. Jsou zde zachyceny dvě vázy, z toho jedna jen z malé části. Obraz od ostatních odlišuje použitá tekutina, kterou jsem do obou váz nalila – chtěla jsem vyzkoušet něco nového. Po nalití vody jsem se ujistila, že moje předpoklady byly správné a odraz ve sklenici se zrcadlil. Bohužel se ale více zvýraznila i nedokonalá struktura skla, kterou jsem však záměrně ponechala do jisté míry přiznanou.

Jak již název napovídá, fotografie znázorňuje protiklady, které se vzájemně přitahují. Tento fakt zároveň podtrhuje strohá barevnost černé a bílé. V předešlých fotografiích jsem popisovala své pojetí vztahů a tento obraz tak dokončí mou myšlenku. Jin a Jang bylo první, co mě při tvorbě tohoto snímku napadlo – čistá, jemná bílá v kombinaci s temnou černou za předpokladu, že se vzájemně doplňují. Jedině až při společném sloučení vzniká plnohodnotný celek, který překoná cokoliv. Je to jako když se v životě sloučí dvě duše v jednu a partneři, mnohdy velmi rozdílní, přijmou jeden druhého i přes jeho nešvary a nedostatky. Akceptují rozdílné chování v určitých situacích, rozdílné názory nebo záliby, se kterými sice nesouhlasí, ale jsou ochotni je tolerovat. Teprve až v tento okamžik je jejich kooperace schopná přežít i stovky let.

Obrázek 22: Protiklad, autorská fotografie.

5.4 REFLEXE

Jak již bylo řečeno, fotografované předměty pochází ze sklenářské dílny ve Frauenau a přivezli jsme si je z workshopu, kterého jsme se s naší katedrou zúčastnili. Musím říct, že jsem si nikdy nemyslela, že budu mít v životě takovou příležitost, abych si vyzkoušela výrobu skla. Ze všech technik, které jsme zde vyzkoušeli, mě nejvíce oslovilo foukání skla. Bavila mě nepředvídatelnost materiálu a zároveň ladnost kooperace těla a mysli.

Během první zkoušky focení jsem přišla ve škole do učebny s fotografickým vybavením a pomalu jsem se seznamovala s technikou, kterou jsem měla k dispozici. Nebyl to až tak velký oříšek, jelikož na střední škole jsme studiová světla také používali, jen byly od jiného výrobce. Nastavení světel spočívá především v korigování intenzity následného záblesku. Držím se pravidla, aby nikdy neměly dvě světla stejnou sílu, vždy by mělo být jedno hlavní a ostatní jen přídatná, ať už jedno nebo třeba čtyři. Zpočátku jsem fotila všechny skleněné předměty, které jsem měla k dispozici a které mi padly do oka. Zjistila jsem však, že to nebude úplně správná cesta k mé finální vizi. Některé výrobky se jevily jako velmi zajímavé, ale pouze do té doby, než jsem je vyfotografovala. Broušené sklo v mém podání skutečně nevypadalo jako sklo a malá rybička z odlévaného skla se mi na výsledné fotografii také nezamlouvala. Držela jsem se především čistějších tvarů z čirého skla, které více odpovídaly mým nárokům a dávaly mi možnost lépe využít mou fantazii při cestě za dokonalou kompozicí.

Postupem času jsem se vžila do koncepce své tvorby a měla jsem možnost posouvat ji dál. Nevěřila jsem však tomu, jak moc se u aranžování světel naběhám. Softboxy jsem zvládala rozmístit celkem dobře, horší to však bylo s přídatnými barevnými světly, jelikož jsem k nim neměla k dispozici stativy a musela jsem si vypomocť jinak. Většinou jsem situaci řešila různým opřením světla o vedlejší objekt nebo přilepením papírovou lepenkou ke stolu či k židli. Několikrát mi pomohla spolužačka, což mi ušetřilo ve finále hodně času.

Zmiňovala jsem, že k digitální fotografii neodmyslitelně patří možnost postprodukční úpravy v určitých fotografických editorech. Já jsem si kladla za cíl nafotit skleněné předměty tak, abych využila možnosti studiového svícení, a tak jsem omezila úpravu na minimum. Chtěla jsem prezentovat čisté a pravdivé snímky zachycující sklo v jeho ladné podobě. Upravovala jsem je ve studentské verzi editoru Adobe Photoshop

CS6, kterou mám zakoupenou již od střední školy. Co se týče samotných změn, používala jsem základní lokální úpravy formátu RAW v pluginu editoru Camera Raw, které ovlivňují především tonalitu světel a stínů a kontrasty mezi nimi. Snažila jsem se fotografie následně mírně doostřit, aby na větším formátu působily lepším dojmem. Poté jsem v samotném Photoshopu odstraňovala nežádoucí segmenty vzniklé během focení fotografií. Zamaskovávala jsem různá smítka prachu, drobné bublinky ve skleněném materiálu a dokonce i otisk prstu, který se na jedné z fotek také objevil.

Při výběru fotografií jsem si kladla za cíl, aby měly jednotný koncept a tvořily tak ucelený cyklus, který bych mohla prezentovat. Fotografie jsem pojmenovala tak, abych dosáhla správného výrazu každé z nich. Názvy jsem nechala jednoslovné tak, aby každý divák nebyl z mé strany ovlivněn až moc a měl prostor pro své vlastní chápání jednotlivých fotografií. Dívala jsem se, co mi svým vizuálem připomínají a co by je mohlo spojovat. Stačilo se kouknout na jednu a v ten okamžik se začaly samy vzájemně propojovat. Při popisu fotografií jsem si s nimi vytvářela čím dál tím silnější pouto, až jsem jim dovolila vložit do nich samu sebe. V některých obrazech se odráží mé zkušenosti, moje pohledy na svět, v jiných vidím samu sebe nebo například mé blízké. Má prezentace fotografií je tak čistě subjektivně pojata a nabízí divákovi nahlédnutí do mého vztahu s díly. Pokud by ale divák nechtěl projít do tajů mých myšlenek, má možnost v rámci své fantazie obrazy vnímat tak, jak chce on, já je vymezuji jen pomocí názvů.

5.5 SKICOVNÍ MATERIÁL

Očekávala jsem, že během zkoušek vyfotím tak sto fotografií, ve finále jich bylo kolem tisíce, ale stále to nebylo ono. Během tohoto procesu vzniklo i pár zvláštních fotek, které byly zajímavé, jen je úplně vhodné do konceptu mého cyklu. Například jsem zkoušela kromě foukaných váz fotit i broušené skleněné desky, různě je nasvěcovat a ukázat tak jejich rysy. Do skicovního materiálu jsem zahrnula dvě fotografie hrany těchto desek, u nichž mě oslovila hravost broušeného materiálu. Jedna z nich dokonce zachycuje průhled skrze desku a v ní průniky od brusných kotoučů. Další fotografie se skleněnou deskou je pojata více do abstraktní roviny, ve které si hraji především s kompozicí obrazu a nasvěčováním vybrušovaných míst.

Ve Frauenau jsem si vyzkoušela vytvořit obraz ze skleněného prachu a ten pak přenést během foukání na sklo. Vyrobita jsem si tímto způsobem sklenici, kterou jsem

taktéž zahrnula do souboru skic. Baví mě na ní to, jak kontrastuje čiré sklo se strukturovaným motivem. Při fotografování jsem zkoušela několik optických her s liniemi, optikou, vodou nebo třeba i kouřem, vše jsem pak zakomponovala do souboru skicovního materiálu a přikládám ho k prezentaci finálních fotografií.

ZÁVĚR

Ve své práci jsem se věnovala fotografii, především z hlediska fotografování skla. Jakožto lehce zasvěcený fotograf jsem do této problematiky pustila s chutí a chtěla jsem se přiučít něčemu novému, nabrat nové zkušenosti, a to jak v části praktické, tak v práci teoretické.

Cílem mé bakalářské práce bylo ukázat své schopnosti při tvorbě autorských fotografií ručně vyráběného skla za použití autorské stylizace. Vytvořila jsem cyklus deseti fotografií, které jsem následně vytiskla a připravila k prezentaci ve velikosti 40×60 cm. V tvorbě jsem využila možnosti digitální fotografie a její následné postprodukce tak, aby výsledek byl co možná nejlepší. V cyklu jsem se snažila spojit krásu a jedinečnost fotografovaných skleněných předmětů a podtrhnout jejich originalitu. Fotografie jsem pojmenovala na základě metaforického pojetí celého cyklu, spojeného s životem, s lidskými vztahy a s jejich city, které provází poznání samotného bytí, tak, aby co nejlépe vystihovaly můj záměr.

V teoretické části bakalářské práce jsem se věnovala tématům úzce spjatým se samotnou tvorbou. Nejdříve jsem se pokusila vymezit pojem fotografie, nastínit její počátky a vývoj v historii. Dále jsem se blíže rozepsala o produktové fotografii a samozřejmě o fotografii skla a o jejích základních principech. Jelikož české sklo je velmi známé, zmínila jsem i autory, kteří se fotografií skla zabývali a kteří jsou pro českou fotografii důležití. Zároveň jsem uvedla několik umělců, u kterých jsem čerpala inspiraci, nebo mě v nějakém směru ovlivnili. Poslední kapitolu jsem pak celou věnovala praktické části bakalářské práce. Popsala jsem svou tvorbu, jednotlivé fotografie z pohledu, jak je vnímám já, a věnovala se i reflexi celé tvorby.

Během zpracovávání bakalářské práce jsem si vyzkoušela práci se studiovým vybavením a naučila jsem se novým postupům s jejím využitím. Naučila jsem se větší trpělivosti při cestě za nejlepší fotografií, jelikož ne vždy se mi povedlo vše tak, jak jsem primárně chtěla. Dozvěděla jsem se některé nové poznatky z oblasti fotografie a zároveň jsem měla možnost se blíže podívat na tvorbu některých velmi zajímavých umělců. Zároveň jsem se ponořila o něco hlouběji do své tvorby a měla jsem tak možnost vytvořit si s ní určitý vztah.

RESUMÉ

My work is about glass photography. I was not so experienced in this kind of shooting at the beginning, but I wanted to learn how to work with my camera and I was wondered about history of photography.

I wanted to show my skills with shooting. I chose handmade glass from school workshop in Frauenau, Germany, where I was with other students. I made ten printed photos for the final presentation in the size 40×60 cm. In my creation I used options of digital photography and post production to make even better look. I tried to connect beauty and uniqueness of each glass object and show their originality in this cycle. I named photographs based on metaphorical conception of whole series. They are showing things connected with human being, human relationships and with their feelings.

In theoretical part of my work I wrote about photography in general, especially about product photography and of course about glass photography. I mentioned a few historical photographers of Czech glass and I showed other photographers who gave me some kind of inspiration for my work and who compelled me in some way. A half of theoretical part consists of my practical part – my photographs. I wrote about the progress and about each photo. Then I wrote about my reflection, how it was going and other experiences.

I tried working in the studio with diffuse lightning and other stuff. I learnt how to be more patient and how to work with camera in the way I want. I learnt about some important people of glass photography in the Czech Republic and I liked doing this work. At the end I made a relationship with my photos.

SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

Tištěné zdroje

ANG, Tom. *Fotografie: velké obrazové dějiny*. Přeložila Kateřina ŠEBKOVÁ. Praha: Knižní klub, 2015. Universum (Knižní klub). ISBN 978-80-242-5018-2.

BIRGUS, Vladimír. *Naučte se komponovat kreativně: (vyučuje 25 významných českých fotografů)*. Brno: Zoner Press, 2005. Encyklopedie - grafika a digitální fotografie. ISBN 80-86815-27-7.

BIRGUS, Vladimír a Jan MLČOCH. *Česká fotografie 20. století*. Praha: KANT, 2010. ISBN 978-80-7437-026-7.

FREEMAN, Michael. *Fotografie v praxi*. Brno: Zoner Press, 2012. Encyklopedie - grafika a fotografie. ISBN 978-80-7413-195-0.

HUNTER, Fil, Steven BIVER a Paul FUQUA. *Fotografie & světlo: naučte se techniky fotografického svícení*. Brno: Zoner Press, 2007. Encyklopedie - grafika a digitální fotografie. ISBN 978-80-86815-69-5.

JINDRA, Jan. *Reklamní a produktová fotografie: kreativní techniky a neobvyklé postupy*. Brno: Computer Press, 2011. ISBN 978-80-251-3112-1.

MRÁZKOVÁ, Daniela. a Vladimír. REMEŠ. *Cesty československé fotografie*. Praha: Mladá fronta, 1989. ISBN 80-204-0015-x.

PETERSON, Bryan L. *Naučte se exponovat kreativně: poznejte tajemství tvorby skvělých snímků filmovým i digitálním fotoaparátem*. Brno: Zoner software, 2005. Encyklopedie - grafika a digitální fotografie. ISBN 80-86815-22-6.

RÖSSLER, Jaroslav. *Jaroslav Rössler: abstraktní fotografie*. Ostrava: Fotografická galerie Fiducia, 2007.

ŠETLÍK, Jiří a Jan SEKERA. *Sklo a prostor*. Praha: České muzeum výtvarných umění, 1998. ISBN 80-7056-065-7.

Elektronické zdroje

Základy fotografování skla. *Jan Pohribný photographer* [online]. Copyright © jan pohribný, qep [cit. 12.04.2017]. Dostupné z: http://www.pohribny.cz/jw2010p/school_glass_cz.html

SEZNAM OBRÁZKŮ

OBRÁZEK 1: SKLENĚNÉ OVÁLY, JINDŘICH BROK.	20
OBRÁZEK 2: JINDŘICH BROK.	20
OBRÁZEK 3: VÁZA, GABRIEL URBÁNEK.....	21
OBRÁZEK 4: VESMÍR, GABRIEL URBÁNEK.....	21
OBRÁZEK 5: MIROSLAV VOJTĚCHOVSKÝ.....	22
OBRÁZEK 6: ROZPOUŠTĚJÍCÍ SE LEDOVEC, MIROSLAV VOJTĚCHOVSKÝ.....	22
OBRÁZEK 7: TOUHA, FRANTIŠEK DRTIKOL.....	23
OBRÁZEK 8: FRANTIŠEK DRTIKOL.	23
OBRÁZEK 9: IZOLÁTOR, EUGEN WIŠKOVSKÝ.	24
OBRÁZEK 10: MĚSÍČNÍ KRAJINA, EUGEN WIŠKOVSKÝ.	24
OBRÁZEK 11: PROSTOR PRO RŮŽOVÝ OBRAZ, JAN SVOBODA.	25
OBRÁZEK 12: OBRAZ, KTERÝ SE NIKDY NEVRÁTÍ, JAN SVOBODA.....	25
OBRÁZEK 13: MYSL, AUTORSKÁ FOTOGRAFIE.	29
OBRÁZEK 14: BOJ, AUTORSKÁ FOTOGRAFIE.	30
OBRÁZEK 15: ŽENA, AUTORSKÁ FOTOGRAFIE.....	31
OBRÁZEK 16: SMĚR, AUTORSKÁ FOTOGRAFIE.....	32
OBRÁZEK 17: DÍTĚ, AUTORSKÁ FOTOGRAFIE.....	33
OBRÁZEK 18: SBLÍŽENÍ, AUTORSKÁ FOTOGRAFIE.	34
OBRÁZEK 19: CHTÍČ, AUTORSKÁ FOTOGRAFIE.....	35
OBRÁZEK 20: PÁR, AUTORSKÁ FOTOGRAFIE.	36
OBRÁZEK 21: ZRCADLENÍ, AUTORSKÁ FOTOGRAFIE.	37
OBRÁZEK 22: PROTIKLAD, AUTORSKÁ FOTOGRAFIE.	38

PŘÍLOHY

Obrázek č. 1: Chlapec vedoucí koně, Nicéphore Niépce. Zdroj: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/e/eb/Nic%C3%A9phore_Ni%C3%A9pce_Oldest_Phograph_1825.jpg

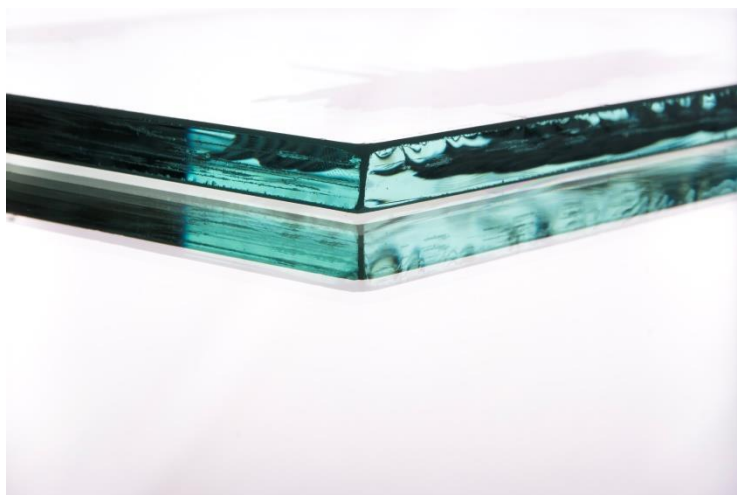
Obrázek č. 2: Pohled z okna, Nicéphore Niépce. Zdroj: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/5/5c/View_from_the_Window_at_Le_Gras%2C_Joseph_Nic%C3%A9phore_Ni%C3%A9pce.jpg

Obrázek č. 3: Zátíší, Louis Daguerre. Zdroj: https://cs.wikipedia.org/wiki/Louis_Daguerre#/media/File:Daguerreotype_Daguerre_Atelier_1837.jpg

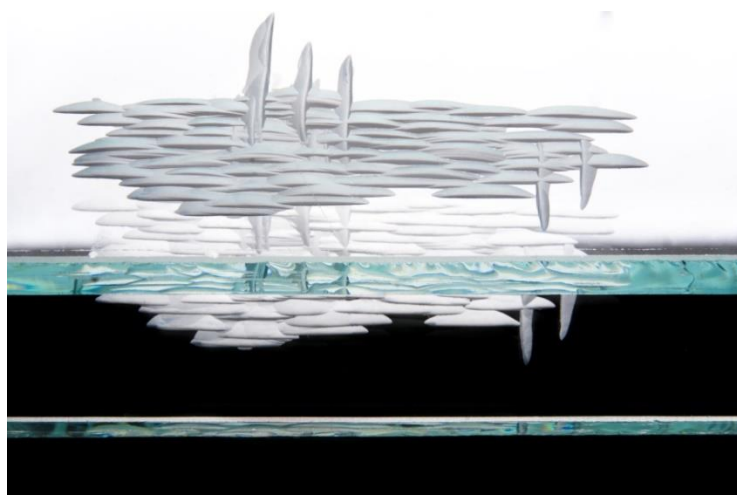
Obrázek č. 4: Stužka, James Clerk Maxwell. Zdroj: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/7/7f/Tartan_Ribbon.jpg

Obrázek č. 5: Skicovní fotografie.

Obrázek č. 6: Skicovní fotografie.

Obrázek č. 7: Skicovní fotografie.

Obrázek č. 8: Skicovní fotografie.

Obrázek č. 9: Skicovní fotografie.

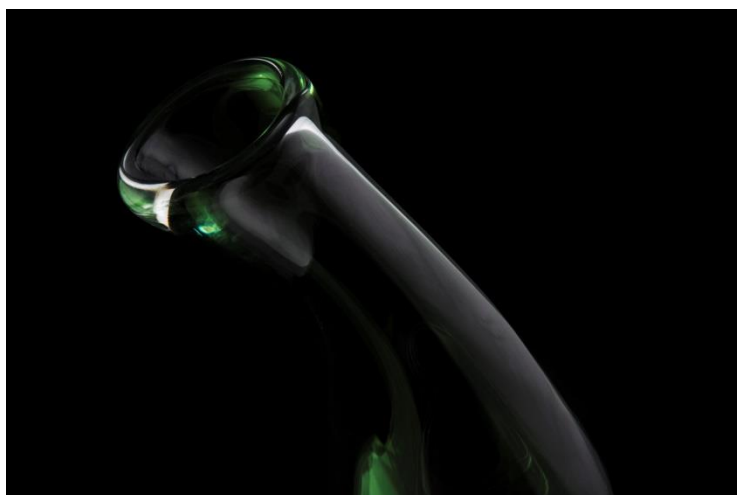
Obrázek č. 10: Skicovní fotografie.

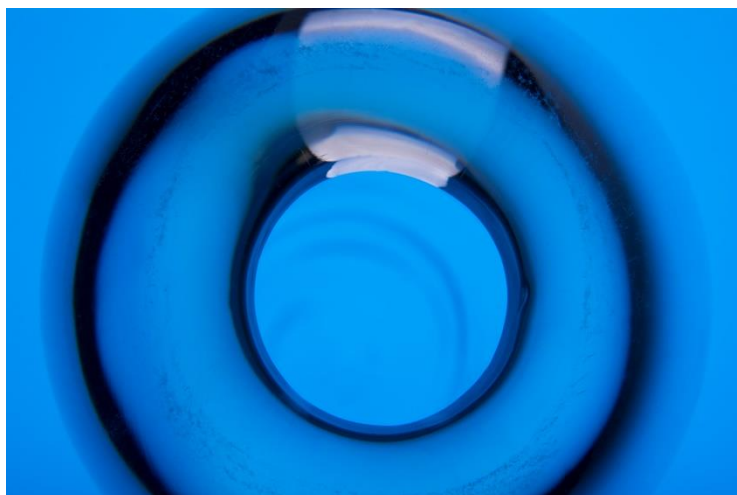
Obrázek č. 11: Skicovní fotografie.

Obrázek č. 12: Skicovní fotografie.

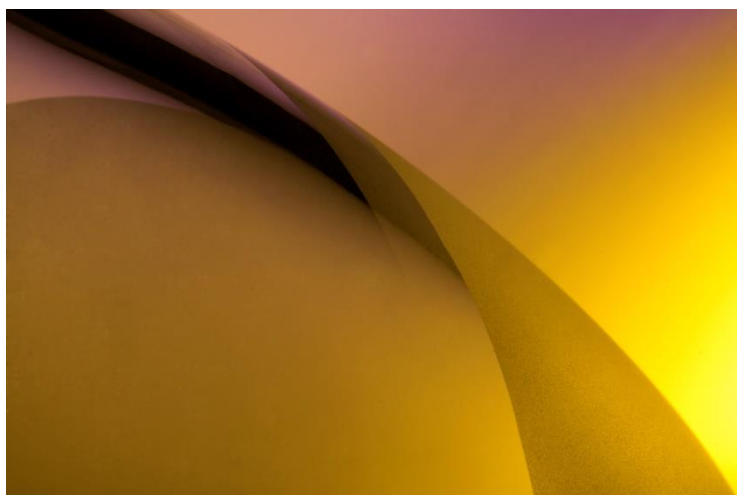
Obrázek č. 13: Skicovní fotografie.

Obrázek č. 14: Skicovní fotografie.

Obrázek č. 15: Skicovní fotografie.

Obrázek č. 16: Skicovní fotografie.

Obrázek č. 17: Skicovní fotografie.

Obrázek č. 18: Skicovní fotografie.

Obrázek č. 19: Skicovní fotografie.